

Особливе значення у професійній етиці митника має надання рекомендацій щодо підвищення рівня правової культури службовців митної служби України.

Особливості правової культури представників митної служби, як вважає Ю. М. Дьомін, полягають у підвищенні вимог до професійних і особових якостей службовців, підвищенні відповідальності посадові особи за порушення прав громадян та юридичних осіб, забезпеченні дотримання законів держави, посиленні контролю за виконанням державними службовцями посадових обов'язків [6].

Підвищення рівня правових знань і правової культури посадових осіб митних органів та їх професійного рівня необхідно здійснювати на основі проведення навчально-методичної роботи (курси, семінари, обмін досвідом, професійна атестація, підвищення кваліфікації).

Соціально адаптовані виходи з гострих, конфліктних ситуацій, що мають місце при переміщенні громадянами товарів, предметів, транспортних засобів через митний кордон України вимагають відповідної етичної культури, володіння відповідними уміннями, гнучкості позицій як з боку громадян, так і з боку працівників митниці, що здійснюють митний контроль.

Отже, можна дійти висновку, що призначенням професійної етики митників є також дослідження конфліктних форм поведінки, і в зв'язку з цим – розкриття засобів розв'язання конфліктів, які мають місце у рамках цієї професії та розробка практичних рекомендацій з урахуванням конкретних історичних умов і суспільних завдань.

Варто підкреслити, що ефективну роботу в критичній ситуації визначають не лише стаж роботи у митних органах, знання працівником митниці норм митного законодавства, а й вміння адаптуватися у конфліктній ситуації й успішно виходити з неї.

Список використаних джерел:

1. URL: http://www.rusnauka.com/31_ONBG_2011/Gosupravlenie/4_96980.doc.htm
2. Конституція України від 28.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141
3. Митний кодекс України від 13.03.2012 р. // Офіційний вісник України. 2012. № 32. Ст. 1175
4. Про державну службу: Закон України від 16.12.1993 р. № 3723-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. 1993. № 52. Ст. 490.
5. Правила етики поведінки посадових осіб митної служби України: затв. Наказом Державної митної служби України від 16.11.2009 р. № 1097
6. URL: <http://www.vestnik-pravo.mgu.od.ua/archive/juspradenc5/17.pdf>

Голуб Н. А., здобувачка вищої освіти 2 курсу гр. ЛС-201
Науковий керівник – **Киселиця С. В.**, к. філос. н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

КОРЕЛЯЦІЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ СВІДОМОСТІ ТА ЕКОЛОГІЧНОЇ КУЛЬТУРИ

У сучасному глобальному світі кожна людина, незалежно від її спеціальності, повинна бути екологічно свідомою і екологічно культурною. Тільки в цьому випадку вона зможе реально оцінювати наслідки своєї практичної діяльності, взаємодії з природою. Тож актуалізується питання культурного природокористування. У загальному вигляді можна стверджувати, що екологічна культура – це система знань, умінь, цінностей та почуття любові до природи. Екологічно культурна особистість повинна мати екологічне мислення, тобто вміти правильно аналізувати та встановлювати причинно-наслідкові зв'язки екологічних явищ та прогнозувати близькі та віддалені наслідки своєї діяльності.

Проблема формування екологічної свідомості особливо гостро виникла у ХХ столітті, коли людство почало усвідомлювати згубні наслідки своєї діяльності, що призвели до екологічної кризи. Її прояви ми можемо спостерігати в різних сферах життєдіяльності: забруднення навколишнього середовища, зникнення цілого ряду тварин і рослин, нераціональне використання природних ресурсів. Тоді ж активізувалися

філософські, екологічні, психологічні та інші дослідження, пов'язані з необхідністю розуміння взаємодії людини зі світом природи. Це призвело до постановки проблеми (з різними варіантами її вирішення) формування екологічної свідомості.

Екологічна свідомість у найширшому сенсі цього слова представляє сферу суспільної та індивідуальної свідомості, пов'язану з відображенням природи як частини буття [2].

Формування специфічного сприйняття світу природи та своєрідного ставлення до цього світу сприяє з часом (це характерно як для суспільства в цілому, так і для окремого індивіда) розвитку екологічної свідомості. У свою чергу, сформована екологічна свідомість істотно впливає як на своєрідність сприйняття природних об'єктів і явищ, так і на специфіку ставлення до них. Лише 30-40 років тому дослідники звернули увагу на необхідність виділення поняття екологічної свідомості та виявлення його структури. Спочатку поняття екологічної свідомості замінювалося на такі поняття, як «екологічне мислення», «екологічна мудрість», «природоохоронне мислення». Але досить швидко ці поняття були інтегровані в визначення «екологічна свідомість» [3].

Наше століття справедливо називають часом дії людських якостей. Перед глобальними викликами сучасності, в умовах жорстких ресурсних, екологічних та демографічних обмежень все більшого значення набувають людські здібності та якості. Це означає, що нове століття за змістом буде добою освіти, оскільки остання покликана забезпечити відтворення людини як соціальної істоти, духовної, мислячої та відповідальної особи [1].

Екологічна культура дедалі активніше змінює осі цивілізованого розвитку людства, що вияскравлюється в динаміці та темпах соціокультурних трансформацій останніх десятиліть. Вона стає стрижневим, обов'язковим компонентом будь-якої освітньої системи, метою та змістом навчання, виховання та розвитку. «Якщо ми хочемо змінити світ – спочатку доведеться змінити людину, систему її якостей та цінностей», зазначав А. Печчеї. Створити образ світу, визначити своє місце, призначене у світі, це означає сформувати цілісний світогляд та екологічну культуру особистості та суспільства.

Сучасна екологічна криза викликана духовно-моральними проблемами людини, які зачіпають систему цінностей, ціннісних орієнтацій, свідомість, світогляд. Вирішення даної проблеми в суспільстві передбачає зміну економічної (зростання доходів та рівня забезпеченості населення) та соціально-політичної ситуації (підвищення екологічної культури та громадянської свідомості).

Список використаних джерел

1. Крисаченко В. С. Екологічна культура: теорія і практика: Навч. посібник. Київ : Заповіт, 1996. 352 с.
2. Варго О. М. Екологічна свідомість як умова становлення екологічного суспільства // Автореф. дис... канд. філософ. наук: 09.00.03 / О. М. Варго; Харк. ун-т Повітр. Сил ім. І. Кожедуба. Харків, 2006. 17 с.
3. Курняк Л. Д. Екологічна культура: поняття і реальність / Л. Д. Курняк // Вища освіта України. 2006. №3. С. 32-37.

Глоба А. О., здобувачка вищої освіти 2 курсу, група ФАМ-201

Науковий керівник – **Колєватов О. О.**, к.і.н., доцент

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

УКРАЇНСЬКИЙ ЖІНОЧИЙ ОДЯГ XVIII СТОЛІТТЯ

В українському народному костюмі втілилася історична доля народу, його культура і традиції. Національний одяг зберігає в собі особливості різних культурних епох, тому він є одним з найважливіших історичних джерел вивчення культурних особливостей українського народу.